nud jo siis rahhul, waid Kiskus kül wahhest leiwa pallokessi, kül woi-surâied, kül lemest lihha tükkid sallaja kõrwale, maiusse pärrast, ja salgas iggakord, kui tedda usfutelleti. Sallaja wõttis perremaese tagga limmo nuustid ja takko koonlad, ja kandis wannematte kätte, kes, parragu Jummal, omma lavse wargusse keelmatta wastowõtsid. Kül pettis moistis jo kawwalaste sedda tehha, siiski perremaene juhtus ükskord sedda näggema, ja perremees andis nüüd poisile kaunist hirmo, et kibbeda walbo tundis ja warga palka jo nores põlves maitsis, agga — loe ehk laula warga wasto, wargal wiis kawwalust kõrwa tagga! Ei Maddis holind sest, sai kangemaks ja wargusse-himmo wõttis ta suremat woimust, nenda et pissut woora asjo olli, mis putumatta jättis. — Tedda

da pandi nüüd luggema kirriko jure, ja õpperaja, kes temma pahhad wisid ärrateädis, küssis seitsme käsko küsimissi ja kosimissi monda kord temma käest, ja nomis tedda teiste ees, et se läbbi ommeti piddi häbbi ja hirmo tundma. Kül ta andis selget wastust, kül teädis, mis Jummal ilmagi iggaühhe süddamesse panud, et wargus suur pat on, agga se olli paljas sa-tunnistus; sest — kes ei peaks sedda tiggedust immeks panuema? — selsammal luggemise-aial ei jätnud temma omma kurja ammeti mahha, kiskus teiste luggiapoiste leiwakottid lahti, wõttis leiba ja kalla lihha ja woid, et kül perremees ka temmale hea kotti olli jure pannud, ja peälegi warrastas ta ka ühhe teise poisi sukkad, mis ahjo peäle ollid kuima pandud. Wallel on lühhikesed

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 18